

Dzieło żniwa Wieku Ewangelii

„Żniwo jest zakończeniem wieku” (tłum. Elbelf.)
– Mat. 13:39.

Spośród wielu ważnych nauk Pisma Św., wyprowadzonych przez Wiernego Sługę, poczesne miejsce zajmuje nauka o żniwie Wieku Ewangelii.

Przedmiot ten jest rozważany w sześciu tomach Wykładów Pisma św., a w szczególności w I, II i III.

Nauka o żniwie jest także szeroko omawiana w artykułach br. Russella publikowanych w „Strażnicy”, a później w „Straży”. Wiele myśli na temat żniwa wyrażonych jest w „Księdze Pytań i Odpowiedzi”.

Aby lepiej uzmysłowić czas i miejsce żniwa Wieku Ewangelii, zwróćmy naszą uwagę na rysunek „Boskiego Planu Wieków” zawarty w I tomie Wykładów Pisma Św. Na Planie Wieków dostrzegamy dwa żniwa: żniwo Wieku Żydowskiego, które miało miejsce podczas pierwszego przyjścia Pana i żniwo Wieku Ewangelii, które ma zakończyć Wiek Ewangelii.

Podczas swego pierwszego pobytu na ziemi nasz Pan Jezus Chrystus wypowiedział do swoich uczniów znamienne słowa: „Żniwo wprawdzie jest wielkie, ale robotników mało. Proście tedy Pana żniwa, aby wysłał robotników na żniwo swoje” (Mat. 9:37-38).

Słowa naszego Pana dotyczyły żniwa, które zamykało Wiek Żydowski. Na innym miejscu nasz Pan powiedział uczniom: „Jam was posłał żąć to, około czegoście wy nie pracowali; inni pracowali, a wyście weszli w pracę ich” (Jan 4:38). Siewcami Wieku Żydowskiego byli prorocy. Apostołowie byli żeńcami posiewu proroków.

Niektóre z ziaren dojrzałej pszenicy narodu żydowskiego zostały zebrane do Pańskiego spichlerza. Plewy zostały rozwiane wicherem ucisku, jaki stał się udziałem Żydów przy końcu żniwa Wieku Żydowskiego. Jeżeli żniwo Wieku Żydowskiego, które dotyczyło jedynie narodu żydowskiego, zostało przez naszego Pana nazwane „wielkim”, to żniwo Wieku Ewangelii jest bez wątpienia większe, gdyż dotyczy wszystkich narodów chrześcijańskich. Br. Russell w pierwszym etapie swych prac, porównując Wiek Żydowski i Wiek Ewangelii, dopatrywał się równoległości tych dwóch wieków. Na tej podstawie wyprowadził wniosek, że żniwo Wieku Ewangelii obejmuje taki sam okres, jaki obejmowało żniwo Wieku Żydowskiego, tj. 40 lat. (I Tom, str. 278, 1 § – nowe wyd. str. 263, 2 §). Żniwo Wieku Ewangelii zostało nawet podzielone na dwie części: 7 lat i 33 lata, podobnie jak żniwo Wieku Żydowskiego (I Tom, str. 279, 3 § – nowe

wyd. str. 265, 1 §, I Tom, str. 298, 1 § – nowe wyd., str. 281, 2 §). Według pierwotnych wywodów br. Russella żniwo Wieku Ewangelii miało zakończyć się w 1914 r. (II Tom, str. 189, 1 §, II Tom, str. 274, 3 §). W roku 1915 miało nastąpić całkowite obalenie Babilonu i ówczesnych królestw (II Tom, str. 271, III Tom, str. 162, 2 §, „Księga Pytań i Odpowiedzi”, str. 440 u góry).

Po zakończeniu się roku 1914 br. Russell zauważył, że praca żniwa nie uległa zmniejszeniu, lecz wręcz przeciwnie, zaczęła się potęgować. Ten fakt pobudził br. Russella do ponownego przestudiowania proroctw odnoszących się do czasu żniwa Wieku Ewangelii i w przedmowach do późniejszego wydania tomów Wykładów Pisma Św. ukazały się wyjaśnienia dotyczące nauki o żniwie. Ponadto br. Russell napisał szereg artykułów traktujących o żniwie Wieku Ewangelii, które zostały umieszczone w „Strażnicy”.

W artykule 2 części żniwa (straż 1931, str. 28) napisanym 1. IX 1915 r. br. Russell podaje: „Praca żniwa powiększyła się szybko ku swemu uzupełnieniu. Nie należy jednak rozumieć, by była zakończona, ponieważ mamy dwa rodzaje pracy w tym czasie, to jest zbieranie pszenicy i palenie kłólu. Zdawało się, że zbieranie pszenicy było ukończone według oczekiwania z końcem czasów pogan, że liczba wybranych miała być dopełniona i że nikt więcej nie mógłby należeć. Co do tego nie jesteśmy pewni i nie możemy bawić się w przypuszczenia”.

W przedmowie do III Tomu na str. 1, § 3 br. Russell napisał: „Praca żniwa postąpiła naprzód i nadal postępuje, chociaż swego czasu przypuszczaliśmy, iż ta miała zakończyć się w zupełności z końcem Czasów Pogan. Było to przypuszczenie, które okazało się bezpodstawnym, albowiem ostrze sierpa Prawdy czyni postęp i zbiera dojrzałe grona od października 1914 r. jak nigdy przedtem”.

W „Księdze Pytań i Odpowiedzi” na str. 57, na pytanie czy żniwo Wieku Ewangelii zakończy się w roku 1921, br. Russell odpowiedział: „Proroctwa zaznaczają rozpoczęcie żniwa, a nic więcej”.

W artykule pt. „Żniwo jeszcze nie skończone” z W.T. 1916 r., str. 263, a przedrukowanym w „Straży”, m-c luty 1931 r. i we wrześniu 1955 r. czytamy następujące myśli br. Russella: „Zbieranie pszenicy w Wieku Żydowskim nie skończyło się w roku 70, lecz w różnych stronach świata postępowało dalej. Bez wątpienia wielka liczba Żydów skorzystała z nader przykrego doświadczenia i była lepiej przygotowana, aby była zabrana do chrześcijańskiego „gumna” po zniszczeniu ich naro-

dowej egzystencji. Podobnie możemy się spodziewać, że bardzo wielu może być jeszcze zebranych do „niebiańskiego gumna” **i nie możemy powiedzieć, aby można tu czas ograniczyć**”. Czy mamy żałować, że czas się przedłuża? Wcale nie; co więcej, możemy być bardzo zadowoleni, iż **nie wiemy, jak długo dzieło żniwa ma jeszcze trwać**”.

Na wstępie tego artykułu jest wzmianka, że „niektórzy z nas byli mocno przekonani, że praca żniwiarska miała się skończyć około tego czasu (tj. 1914 r.), lecz nie możemy pozwolić, aby nasze oczekiwania miały przeważać fakty.... Pierwotnie zdawało się nam, że właściwe żniwo skończyło się w październiku 1914 r. – że od tej pory praca ta miała być pokłosiem. Lecz fakty pokazują inaczej. Postęp, rozwój i liczba przychodzących do znajomości Prawdy, jak i tych, co poświęcili się Bogu, przewyższa to, co można by nazwać pokłosiem. Widoczne więc, że jest to częścią ogólnego żniwa”.

Praktyka ujawniła, że nie wszyscy z powołanych Bożych przyjęli późniejsze nauki br. Russella, traktujące o żniwie. Niektórzy uchwycili się kurczowo pierwotnych wywodów, które sam autor na podstawie wnikliwych rozważań Słowa Bożego i zaistniałych faktów uznał za nieaktualne. Ostatnie wywody br. Russella znacznie poszerzone, wyczerpujące i jasno przedstawione, zostały przez wielu braci zbagatelizowane. Niektórzy nawet posunęli się dalej, i tych, którzy przyjęli ostatnie wypowiedzi br. Russella, nazwali wrogami Prawdy i przeciwnikami nauk Wiernego Sługi.

Każdy zdrowo myślący Badacz Pisma Św. musi przyznać, że przytoczone powyżej zdania br. Russella, wyrzeczone po roku 1914, dot. kwestii żniwa, wyrażają pogląd, który Wierny Sługa posiadał w ostatnich latach swego życia i one wyrażały jego aktualne zrozumienie na temat żniwa Wieku Ewangelii. Trzymanie się pierwotnych wypowiedzi br. Russella, a odrzucenie ostatnich jest jedynie rzeczą gustu niektórych braci, którym późniejsze nauki Wiernego Sługi nie smakowały.

Na podstawie osobistych wypowiedzi br. Russella mogliśmy zauważyć, że pierwotnie nakreślony okres żniwa, oparty na porównaniu z długością żniwa Wieku Żydowskiego, nie znajduje poparcia Pisma Św.

Jak już nadmienialiśmy, dzieło żniwa Wieku Ewangelii ma znacznie szerszy zasięg działania niż żniwo Wieku Żydowskiego.

Obserwacja uczy nas, że literalne żniwa nie rozpoczynają się i nie kończą w jednym czasie w różnych krajach świata, ze względu na różne szerokości geograficzne i strefy klimatyczne. Podobnie sprawa przedstawia się ze żniwem Wieku Ewangelii. Gdy żniwo trwało w pełni na kontynencie amerykańskim, w Europie jeszcze się nie zaczęło. Obecnie żniwo w Europie jest na ukończeniu, natomiast w innych częściach świata w pełni trwa.

Dlatego słuszne były spostrzeżenia br. Russella na temat niewłaściwego ograniczenia żniwa Wieku Ewangelii do 40-letniego okresu czasu. Dostrzeżenie tych faktów i podanie ich do publicznej wiadomości nie obniża wartości jego nauki, lecz jest dowodem jego pokory i uniżonego ducha, co było znamioną cechą wszystkich wiernych sług Bożych. Odrzucenie skorygowanej nauki br. Russella w sprawie żniwa nikomu z braci nie może przynieść chluby ani łaski przed obliczem Bożym. Wierzymy, że br. Russell był Wiernym Sługą do ostatka i dlatego winniśmy przyjąć wszystkie jego nauki, a nie tylko te, które podał na początku swej pracy ewangelicznej.

Ale ktoś mógłby zapytać: Jakie dowody wskazywały na to, że żniwo Wieku Ewangelii i zbieranie dojrzałej pszenicy do Pańskiego Gumna jeszcze dotychczas trwa? A może należałoby przyjąć, że praca zbierania pszenicy już została zakończona? Gdyby istotnie tak było, wówczas napomnienie Pańskie należałoby uważać za nieaktualne:

„Usiłujcie, abyście weszli przez ciasną bramę; albowiem powiadam wam: Wiele ich będą chcieli wniknąć, ale nie będą mogli. Gdy wstanie gospodarz i zamknie drzwi, a poczniecie stać przede drzwiami i kołatać we drzwi mówiąc: Panie, Panie, otwórz nam, tedy on odpowiadając rzecze wam: Nie znam was skądście” (Łuk. 13:24-25).

Cóżby pomogły najlepsze usiłowania, gdyby istotnie drzwi sposobności zostały zamknięte?

Wierzymy, że taka chwila nadejdzie, lecz będzie to czas, o którym nasz Pan wyraźnie powiedział:

„Ja muszę sprawować sprawy onego, który mię posłał pokąd dzień jest; przychodzi noc, gdy żaden nie będzie mógł nic sprawować” (Jan 9:4).

Noc wielkiego ucisku zamknie dzieło żniwa Wieku Ewangelii. Obecnie można pracować duchowo, a tylko ten, kto nie chce pracować, może mówić, że już jest ciemna noc. Fakty i proroctwa wskazują, że dzieło żniwa Wieku Ewangelii nie zostało zakończone, a drzwi sposobności do nagrody niebiańskiego powołania nie zostały jeszcze zamknięte.

W przypowieści o pszenicy i kąkolu nasz Pan wypowiedział znamienne słowa, charakteryzujące dzieło żniwa Wieku Ewangelii. W odpowiedzi sługom, którzy chcieli oczyścić rolę pszeniczną od kąkolu przed czasem żniwa, Pan powiedział:

„Dopuszczcie obojgu społem rósć aż do czasu żniwa, a czasu żniwa rzekę żeńcom: Zbierzcie pierwiej kąkol, a zwiążcie go w snopki ku spaleniu, ale pszenicę zgromadźcie do gumna mojego” (Mat. 13:30).

Jak należałoby rozumieć słowa: „Zbierzcie pierwiej kąkol”? Czy oznaczają one, że najpierw ma być przeprowadzone żniwo kąkolu, a potem żniwo pszenicy?

Przypowieść pokazuje, że kąkolu było tak dużo, że trzeba było żąć kąkol i pszenicę równocześnie. Praktycznie prawdziwa pszenica była zbierana przez cały Wiek Ewangelii. Zebranie pszenicy w czasie żniwa Wiek Ewangelii wskazuje na zebranie ostatnich członków Kościoła Chrystusowego. Zanim to jednak nastąpi, wpraw kąkol musi być zebrany i związany w snopki ku spaleniu, po czym ostatni członkowie Kościoła jako dojrzała pszenica zostaną zebrani do Pańskiego Gumna.

Wiązanie kąkolu w snopki nie zostało dokonane przed rokiem 1914. Obecnie dostrzegamy nieco wyraźniej wiązanie się kąkolu w federacyjne snopy, o czym br. Russell pisał w IV Tomie, str. 721 (od góry). Innym znamienym prorocstwem dotyczącym dzieła żniwa i zabrania Kościoła jest wyjaśnienie ap. Pawła, zapisane w Liście do Rzymian 11:25, gdzie czytamy: „Bo nie chcę, abyście nie mieli wiedzieć bracia tej tajemnicy (żebyście nie byli sami u siebie mądrymi), że zatwardzenie z części przyszło na Izraela, póki by nie weszła zupełność pogan”. Duchowe zatwardzenie Izraela ujawniło się w odrzuceniu przez Żydów Mesjasza – Jezusa Chrystusa. Wynikiem tegoż było odrzucenie Izraela od łaski Bożej, udzielenie łaski zbawiennej narodom pogańskim i powołanie Kościoła Chrystusowego z pogan.

Jednakże ap. Paweł twierdzi, że ten stan zatwardzenia i braku łaski Izraela nie miał istnieć wiecznie. Miał trwać dotąd, aż liczba Kościoła z narodów pogańskich zostanie dopełniona.

Nikt nie może udowodnić, że zatwardzenie od Izraela już zostało odjęte. Izrael dotychczas nie przyjął Chrystusa, co jest dowodem, że Kościół nie został jeszcze wybrany, a zatem żniwo Wiek Ewangelii nie zostało zakończone.

Zachodziłoby pytanie: Jak długo będzie trwać dzieło żniwa Wiek Ewangelii? Br. Russell daje nam odpowiedź w IV Tomie Wykładów Pisma Św.: „Wielka trąba”, wierzymy, że jest pozafiguralną „trąbą Jubileuszową”, „siódmą trąbą”, tak samo symboliczną, jak i sześć poprzednich (Obj. 11:15-18), z których żadna nie sprawiała literalnego brzmienia trąby. Owa siódma trąba rozbrzmiewa symbolicznie od października 1874 r. i brzmieć będzie do końca Tysiąclecia. Z rozpoczęciem tej trąby zaczęło się żniwo oraz żęcie i oddzielanie,

które potrwa tak długo, aż wszyscy „wybrańcy”, wszystka „pszenica” zostanie zebrana z obecnych niebios (kościelnych systemów) i przeniesiona do Pana. „Aniołowie (posłańcy) są tymi, którzy niosą posłannictwo Słowa Bożego, które powoduje oddzielanie i zgromadzanie wybrańców w Panu” (IV Tom, str. 744, 2 §).

Nasuwa się także pytanie: Czy czas ucisku jest częścią żniwa? W III Tomie, str. 154, br. Russell wyjaśnia: „Wielki piec ognisty wyobraża czas wielkiego ucisku przy końcu czasu żniwa”.

„Obecne żniwo jest czasem żęcia profesjonalnego kościoła (tzw. chrześcijaństwa), aby można zgromadzić z niego prawdziwych świętych i wywyższyć ich do obcowania z Chrystusem i to nie tylko aby nauczali Prawdy, lecz także aby wprowadzili w czyn wielkie dzieło restytucji dla świata (III Tom, str. 143).

ZNACZNA WIĘKSZOŚĆ TO KĄKOL

1. „Przypowieść pokazuje, że nie był to zwykły kąkol, jaki tu i ówdzie zawsze wyrasta pomiędzy pszenicą. Powiedzione jest, że kąkol ów był tak systematycznie posiany jak i pszenica, i to rozmyślnie w tym celu, aby zrujnować rolę pszeniczną, aby zadusić pszenicę.

2. Pokazuje też, iż kąkol był tak liczny, że nie można było obchodzić się z nim w sposób zwykły, czyli wyrwać go – że taka procedura zepsułaby wszystko tyżące się dobra prawdziwej pszenicy w czasie obecny.

3. Ta sama obfitość kąkolu pokazana jest w obrazie żniwa, gdzie to zbieranym i wiązany w snopki był kąkol, pszenica zaś, będąca widocznie w znacznej mniejszości, zbierana jest wprost do gumna, nie wiązana – kosztowna i rzadka.

Przypowieść ta przedstawia, jakich rezultatów mamy spodziewać się z działania łaski podczas całego Wiek Ewangelii. Rezultatem będzie ogromne żniwo kąkolu, a stosunkowo mały zbiór kosztownej pszenicy”. (W.T. 1906, Straż, lipiec 1941-106)

CO POKAZUJE RYSUNEK PLANU WIEKÓW?

W ogólnym zarysie rysunek Boskiego Planu Wieków pokazuje sposób i czas zbawienia, najpierw Kościoła, a następnie świata. Obejmuje on tylko siódmy dzień epokowy, tj. 7000 lat, od Adama do końca 1000-lecia. Tak jak każdy poprzedni dzień epokowy kończył się porankiem (światłością), podobnie i siódmy kończy się większym światłem Ewangelii. Rysunek Planu Wieków nie jest rysowany w skali, a więc wielkości na nim pokazane nie są proporcjonalne do długości czasu, np. na rysunku Wiek Tysiąclecia jest większy od Wiek Ewangelii, pomimo że pod względem czasu jest o połowę krótszy. Tak samo i żniwo Wiek Ewangelii jest

na rysunku większe od żniwa Wieku Żydowskiego, chociaż długością czasu są sobie równe.

Rysunek Boskiego Planu Wieków pomimo braku tych proporcji, to według Proroka Abakuka 2:2 jest narysowany „rzetelnie”, tzn. pokazuje nie wielkości czasu, ale rozmiar wydarzeń.

Podobnie dwie części żniwa, z których druga jest większa, co nie oznacza, że będzie dłuższa, lecz że obejmie swoim zasięgiem wszystkich – całe chrześcijaństwo. Pierwsza część odnosi się tylko do Kościoła – jako żniwo poświęconych.

Podobnie było w żniwie Wieku Żydowskiego. Pierwsza część była jakoby wstępem do właściwego żniwa, które miało miejsce później, aniżeli pierwotnie przypuszczano (W.T. 1916-263). „Pamiętajmy, że pół czwartej roku pracy naszego Pana było raczej przygotowaniem apostołów, by byli narzędziami i ostrzeniem sierpa Prawdy do żęcia pszenicy, które rozpoczęło się nieco później, od Zielonych Świąt. Do tego czasu nie było jeszcze gumna, do którego pszenica mogłaby być zebrana”.

O żniwie Wieku Ewangelii pisał: „To żniwo należy do nowego okresu i nie może być porównywane ze starym. W każdym razie zbieranie pszenicy w Wieku Ży-

dowskim nie skończyło się w roku 70, lecz w różnych stronach świata postępowało dalej” (W.T. 1927, str. 149). W żniwie Wieku Ewangelii pierwsza część obejmuje zasięgiem swym również znacznie dłuższy okres czasu, pomimo że rysunek pokazuje inaczej.

Drodzy Braterstwo! Na podstawie Słowa Bożego i wywodów Wiernego Sługi mogliśmy stwierdzić, że dzieło żniwa Wieku Ewangelii nie zostało jeszcze zakończone, a zatem i drzwi sposobności do wysokiego powołania nie zostały zamknięte. Wierzmy jednak, że jak był początek Wieku Ewangelii, tak nastąpi jego zakończenie. Zbliży się czas, gdy „zupełność z pogan” dopełni liczby Kościoła Chrystusowego. Wówczas nadejdzie noc, w której wszelka duchowa praca Wieku Ewangelii i dzieła żniwa zostanie powstrzymana. Dlatego bądźmy posłuszni napomnieniu naszego Pana i usiłujmy postępować zbawienną wąską drogą, na którą weszliśmy przez wąską bramę samozaparcia i ofiary. Starajmy się przynosić dojrzałe owoce ducha, których „Wielki Żniwiarz” od nas oczekuje, a gdy wiernie wytrwamy w Jego służbie, zgromadzi nas jako dojrzałą pszenicę do swego niebiańskiego Gumna.

R-
„Straż”